ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Του **Χρήστου Επαμ. Κυργιάκη**

Ο άρχοντας, έβαλε φωτιά και έκαψε όλα τα σπίτια τού μικρού χωριού, όπως ακριβώς το είχε πει. Γλίτωσαν μόνο δύο. Του προέδρου, που βρισκόταν στην κορυφή του λόφου, και μιας φτωχής οικογένειας με 7 παιδιά και τους δύο γονείς τους τον Στέλιο και την Πελαγία, που βρισκόταν στην άκρη του μικρού ποταμιού.

Τα παιδιά, βλέποντας όλα τα άλλα σπίτια καμένα έβαλαν τα κλάματα.

Τότε με δυνατή φωνή ο πατέρας τα μάλωσε.

“Αντί να είστε χαρούμενα που το σπίτι μας δεν κάηκε, εσείς κλαίτε. Γελάστε μωρέ και πανηγυρίστε. Κουκούτσι μυαλό δεν έχετε μου φαίνεται”.

Σταμάτησαν τα παιδιά να κλαίνε μα να πανηγυρίσουν δεν μπορούσαν. Εκείνα τα σπίτια τα καμένα των γειτόνων, δεν τους άφηναν.
Κοιτούσαν το δικό τους σπίτι και μετά το σπίτι του προέδρου στην κορυφή του λόφου. Το ένα φτωχό και απέριττο, το άλλο με τρεις ορόφους, φάνταζε σαν πύργος.

Είχε προειδοποιήσει από καιρό ο άρχοντας πως θα έβαζε φωτιά και θα έκαιγε όλα τα σπίτια αν δεν σταματούσαν οι χωρικοί να ζητάνε δικαιώματα.

Τον τελευταίο χρόνο διαμαρτύρονταν όλο και πιο πολύ πως δεν φτάνουν τα μεροκάματα για να ζήσουν. Όχι ότι πιο πριν έφταναν, αλλά τώρα παράγινε το κακό.

Με το ζόρι κατάφερναν να εξασφαλίσουν το καθημερινό φαγητό. Δεν περίσσευε τίποτα ούτε για ρούχα, ούτε για ποδήματα, ούτε για ξύλα για το χειμώνα, ούτε για πετρέλαιο για τις λάμπες, ούτε για φάρμακα όταν χρειαζόταν.

Τις προάλλες το τρίτο παιδί του Στέλιου, η Ζωίτσα, αρρώστησε πολύ. Έπρεπε να τη δει γιατρός. Τα χρήματα του Στέλιου λιγοστά. Έκαναν έρανο οι χωριανοί και μάζεψαν τα χρειαζούμενα για το γιατρό που ήρθε από την πόλη και για τα φάρμακα.
Άσε που έπρεπε να τρώει καλά για να πάρει τα πάνω της.

Το παιδί την ξεπέρασε την αρρώστια τελικά και ο Στέλιος είπε στους συγχωριανούς του πως θα τους ξεχρέωνε. Θα δούλευε περισσότερες ώρες στα χωράφια ή θα έκανε ό,τι άλλο έπρεπε μέχρι να τους ξεχρεώσει.
Κανένας από τους χωριανούς δεν δέχτηκε ούτε καν να το ακούσει.
Το μόνο που του είπαν ήταν πως κι εκείνος το ίδιο θα έκανε αν χρειαζόταν κάποιος από αυτούς τη βοήθειά του.

Έγινε λοιπόν ακόμα πιο δύσκολη η ζωή των χωρικών.

Μόνο ο πρόεδρος, το πιστό σκυλί του άρχοντα, και πέντε-έξι ακόμα παρατρεχάμενοι του προέδρου που παρίσταναν τους νταήδες ζούσαν λίγο καλύτερα.

Εντάξει, του προέδρου δεν του έλειπε τίποτα, μόνο η τσίπα ίσως, αλλά οι παρατρεχάμενοι, στο ίδιο καζάνι έβραζαν με τους άλλους. Μόνο κάτι κεράσματα στο καφενείο είχαν επιπλέον από τον άρχοντα και κάτι όπλα παλιά. Κι όμως ήταν αρκετά για να πιστέψουν πως το καλό του άρχοντα ήταν και δικό τους καλό.

Τους κερνούσε ένα τσίπουρο και θεωρούσαν ότι ξεχώριζαν από τους άλλους.
Παρόλο που το ίδιο λιοπύρι, η ίδια σκόνη και ο ίδιος λίβας τους ρήμαζε κάθε μέρα στα χωράφια.

Ο άρχοντας, τους είχε κάνει να πιστέψουν πως ο καθένας τους θα ήταν σύντομα ο διάδοχος του προέδρου.

Τον κακολογούσε μπροστά τους και τους έδινε ελπίδες πως ήταν θέμα ημερών να τον διώξει και στη θέση του να βάλει κάποιον από δαύτους.

Και στον πρόεδρο έλεγε τα αντίθετα. Πως τάχα του έχει απόλυτη εμπιστοσύνη και πως οι νταήδες παρατρεχάμενοί του είναι ικανοί μόνο για νταηλίκια. Από διοίκηση και διαχείριση δεν σκαμπάζουν γρι. Γι’ αυτό και θα ήταν πρόεδρος μέχρι να πεθάνει, αρκεί να μην του περνούσε ποτέ από το μυαλό να του πάει κόντρα και να τον αμφισβητήσει.

Όταν οι χωρικοί ζητούσαν περισσότερη ξεκούραση και μεγαλύτερο μεροκάματο ο πρόεδρος

έδειχνε την αφοσίωσή του στον άρχοντα.
Τους έλεγε πως έπρεπε να σοβαρευτούν, πως είναι πολύ τυχεροί που έχουν δουλειά, και πως δεν πρέπει να ζητάνε παράλογα πράγματα γιατί δεν το έχει σε τίποτα ο άρχοντας να πάρει για τα χωράφια του εργάτες από το διπλανό χωριό που είναι και πιο φθηνοί.

Περνούσε ο καιρός μέχρι που, πριν μια μέρα, οι χωρικοί αποφάσισαν πως δεν βγαίνει άλλο πέρα έτσι η ζωή τους και πως δεν γίνεται ο άρχοντας να ζει μέσα στα χλιδή κι εκείνοι να στερούνται ακόμα και το φαΐ των παιδιών τους. Κάποιοι φώναζαν πως δικαιούνται όλον τον πλούτο του άρχοντα. Του μήνυσαν πως θέλουν συνάντηση μαζί του και πως μέχρι τότε θα σταματούσαν να δουλεύουν.

Ο πρόεδρος, φώναξε τους νταήδες και τους είπε να πάρουν και τα όπλα τους μαζί.
Πέρασε και από το σπίτι του παπά και του είπε να τον ακολουθήσει.

Οι χωρικοί είχαν μαζευτεί στη μεγάλη λάκα λίγο έξω από το χωριό. Είχαν προετοιμαστεί για μάχη. Ήξεραν πως είχαν ξεπεράσει τις ανοχές του άρχοντα μα και οι δικές τους ανοχές είχαν από καιρό ξεπεραστεί. Ένιωθαν πως τώρα ήταν η ώρα.

Ο Στέλιος δεν ήταν και τόσο σύμφωνος με όλο αυτό που γινόταν. Φοβόταν πως δεν θα είχε καλό τέλος. Είχε και εφτά παιδιά στην πλάτη του, αλλά πάλι σκεφτόταν πως και οι άλλοι δεν ήταν σε καλύτερη κατάσταση.

Όταν ο πρόεδρος με τη συνοδεία του έφτασε στη λάκα, το λόγο πήρε πρώτος ο παπάς. Τους είπε πως αυτά που κάνουν είναι πράγματα του διαβόλου και πως ο θεός δεν συμφωνεί καθόλου γιατί χαλάνε την τάξη του. Κάποιοι του θύμισαν πως ο σβέρκος του είναι πολύ πιο χοντρός από τον δικό τους και πως δεν δικαιολογείται κάτι τέτοιο με νηστείες και προσευχές.

Μετά μίλησε και ο πρόεδρος και τους είπε πως ο άρχοντας θα κάψει τα σπίτια τους αν δεν γυρίσουν στις δουλειές τους.

Οι παρατρεχάμενοι άρχισαν να πυροβολούν στον αέρα για να σκιαχτούν οι χωρικοί και να διαλυθούν.

Μα και οι χωρικοί ήταν προετοιμασμένοι.

Στον πρώτο πυροβολισμό άρπαξαν τα καδρόνια που είχαν κρύψει δίπλα στους θάμνους και τους πήραν στο κυνήγι. Κάποιοι νταήδες μέσα στο χαμό που ακολούθησε έχασαν τα όπλα

τους. Μαζί με τον πρόεδρο και τον παπά έφυγαν τρέχοντας για το χωριό.

Καθώς πλησίαζαν, μια μυρωδιά καμένου τους τρυπούσε τα ρουθούνια.

Ο άρχοντας το ‘πε και το ‘κανε. Είχε βάλει δικούς του, τομάρια σκέτα ήταν γιατί ανθρώπους δεν τους λες, και έκαψαν τα σπίτια των χωρικών, μαζί και των νταήδων που άρχισαν να βρίζουν τους χωρικούς για το κακό που τους βρήκε.

Το σπίτι του Στέλιου γλίτωσε από τύχη.

Μες στην χαρά του και τον πανηγυρισμό του που το σπίτι του δεν κάηκε, ο Στέλιος άκουσε τη φωνή της Ζωίτσας της κόρης του, της Ζωής της δική του να του λέει:

«Πώς γίνεται να ξέχασες ότι αυτοί οι άνθρωποι ήταν που με έσωσαν όταν αρρώστησα;».

Θόλωσε ο Στέλιος σαν άκουσε τα λόγια του παιδιού του. Έπεσε στα γόνατα και ξέσπασε σε λυγμούς.

Τι να το κάνεις;

Όλοι τον είχαν δει πιο πριν να χαίρεται και να πανηγυρίζει.

Το μετάνιωσε ο Στέλιος. Αλήθεια το μετάνιωσε.

Κάποιοι τον συγχώρεσαν. Κάποιοι πάλι δεν μπόρεσαν…